

РЕШЕНИЕ

№ 861

гр. София, 09.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 13.12.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева

Слава Гьошева

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10319** по описа за **2024** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на министъра на икономиката и индустрията срещу решение № 4029/05.09.2024 г., постановено по НАХД № 3737/2023 г. на СРС, НО, 1-ви с-в, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № НП-7 от 14.02.2023 г., издадено от министъра на икономиката и индустрията и председател на Междуведомствената комисия за експортен контрол и неразпространение на оръжията за масово унищожение (МКЕКНОМУ), с което на „Балкантел“ ООД, с ЕИК:[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 25 000 лева, за нарушение на чл. 6, ал. 9 от Закона за експортния контрол на продукти, свързани с отбраната, и на изделия и технологии с двойна употреба (ЗЕКПСОИТДУ).

Касаторът счита решението за незаконосъобразно, необосновано и неправилно, поради съществено нарушение на материалния закон и съдопроизводствените правила. Наведени са твърдения, че неправилно е приложен институтът на давността. Неправилно СРС е приел, че давността е 1 г. и половина и следва за тече считано от 10.3.2020 г. Такава е абсолютната давност от 4г. и половина. Неправилно е определен и моментът, от който тя следва да тече. В случая началната дата следва да е датата на установяване на административното нарушение- 25.1.2023 г. Неправилен е изводът че

е необходимо да се изследва наличието на идентичност между лицата, срещу които е водено наказателно и административнонаказателно производство. Налице са предпоставки за потвърждаване на НП. Претендира разноски.

Ответникът „Балконтел“ ООД, с ЕИК:[ЕИК] изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Сочи, че са налице предпоставки за прилагане на абсолютната давност. Приложение следва да намери и чл. 34, ал. 1 ЗАНН. Претендира разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Административен съд София – град, X-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл.210, ал.1 АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл.211, ал.1 АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр. 2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

От фактическа страна Софийският районен съд е приел за установено, че на 25.01.2023 г. на „Балконтел“ ООД, с ЕИК:[ЕИК] е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) за това, че на 10.03.2020 г. е извършен трансфер на VHF/UHF радиостанции, като те са доставени във военни формирания 26 030 - Б., 32 040 - К. и 28 000 - Г. И., като при извършване на доставката дружеството не е разполагало с надлежно издадено удостоверение за трансфер на ПСО, издадено от министъра на икономиката или оправомощени от него длъжностни лица - нарушение на чл. 6, ал. 9 от Закона за експортния контрол на продукти, свързани с отбраната, и на изделия и технологии с двойна употреба (ЗЕКПСОИТДУ).

Въз основа на така съставения акт е било издадено и атакуваното наказателно постановление от 14.02.2023 г., с което при идентичност на описанието на нарушението и правната му квалификация, на жалбоподателя е била наложена имуществена санкция в размер на 25000 лева, за нарушение на чл. 6, ал. 9 от Закона за експортния контрол на продукти, свързани с отбраната, и на изделия и технологии с двойна употреба (ЗЕКПСОИТДУ).

С оглед на приетото за установено от фактическа страна, съдът е приел, че НП е издадено в нарушение на чл. 34, ал. 1 от ЗАНН. Нарушението е било извършено на 10.03.2020 г., а АУАН е бил съставен на 25.01.2023 г. - т.е. след изтичането на 1 година и 6 месеца от извършване на нарушението. Според ТР № 112/1982 г. на ОСНК на ВС, институтите за спиране и прекъсване на давността за наказателно преследване - чл. 81 от НК, се прилагат и за давността по чл. 34 от ЗАНН. Следователно съгласно разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК независимо от спирането или прекъсването на давността,наказателното преследване (респ. административнонаказателното) се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока на преследвателската давност.

В случая съдът е приел, че срокът по чл. 34 от ЗАНН е една година от извършване на

нарушението, а „абсолютната давност“ е една година и шест месеца. В настоящия случай, абсолютната давност по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН за образуване на административно-наказателно производство е започнала да тече считано от 10.03.2020 г. и е изтекла на 10.09.2021 г. При това положение СРС е приел за основателно възражението, че АУАН е бил издаден в нарушение на разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от ЗАНН; след изтичането на този срок държавата губи възможността да реализира отговорността на нарушителя и производството е следвало да бъде прекратено от АНО и като не е сторил това, а е издал процесното НП, то същото е издадено в нарушение на закона и следва да бъде отменено.

СРС е приел, че не може да намери приложение чл. 36, ал. 2 от ЗАНН, тъй като прокурорската проверка е била водена за престъпление, извършено от физическо лице, а в случая е санкционирано юридическо лице. Ето защо е налице липса на идентичност между проверяваните физически лица и санкционираното лице. Липсата на съвпадение между тези субекти е пречка процесуалните действия, извършени в прекратеното производство, да запазят силата си в последващото, каквато е целта на правилото на чл. 36, ал. 2 ЗАНН. Не е допустимо разширително тълкуване на чл. 36, ал. 2 ЗАНН или по аналогия, че прокурорската проверка за извършено престъпление, която винаги се води срещу физическо лице, е предпоставка за издаване на НП без съставен по-рано АУАН, предвид забраната на чл. 46, ал. 3 вр. ал. 2 от Закона за нормативните актове. В посочения смисъл е налице и съдебна практика - Решение № 727 от 10.02.2014 г., по адм. дело № 3385/2013 г. на АССГ, 5-ти кас. състав и Решение № 6632/12.11.2021 г., по адм. дело № 7105/2021 г. по описа на АССГ, 4-ти касационен състав. Поради тези съображения правилно контролните органи са приели, че е неприложима разпоредбата на чл. 36, ал. 2 от ЗАНН и е необходимо съставянето на АУАН, но не са отчели, че това е станало след срока по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН.

Предвид приетата за установена по делото фактическа обстановка, Софийски районен съд е отменил НП.

Настоящият състав намира че решението следва да бъде оставено в сила. Същевременно, намира за неоснователни възраженията на касатора относно незаконосъобразност и необоснованост на въззивното решение.

Въззивният съд е изяснил подробно фактите по делото като се е позовал на събраните и приети по делото доказателства, които факти се споделят и от настоящата инстанция, поради което не е необходимо тяхното преповтаряне. Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 от АПК.

Настоящият състав не споделя част от мотивите на въззивния съд.

Следва да се отбележи, че в касационната жалба е направено смесване между сроковете за образуване на административно-наказателното производство, които са два вида съгласно чл. 34, ал. 1 ЗАНН (доп. - ДВ, бр. 51 от 2022 г.). Това е срок от 3 м. от откриване на нарушителя и срок /в случая една година/ от извършване на нарушението. При изтичане на поне един от двата не се образува административно-наказателно производство.

С тълкувателно постановление № 1/27.2.2015 г., постановено по тълк.д. № 1/2014 г. ОСК на НК на ВКС и II колегия на ВАС, т. 1, се приема, че сроковете по чл. 34, ал. 1 ЗАНН са давностни, материалноправни, поради което с тях наказателното преследване се изключва, погасява се правото да се търси отговорност, както и че те се спират и прекъсват. Т. 1 от това т.п. е съобразено и с ТР № 112/1982 г. на ОСНК на

ВС, в което е прието, че институтите за спиране и прекъсване на давността за наказателно преследване се прилагат и за „давността по чл. 34 от ЗАНН“.

В чл. 11 от Закона за административните нарушения и наказания наред с другите въпроси е посочено, че за обстоятелствата, изключващи отговорността, се прилагат разпоредбите на Общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго. Съгласно чл. 21, ал. 1, т. 3 НПК изтеклата давност е обстоятелство, което изключва наказателната отговорност. Това налага извода, че възбуждането на наказателно преследване за деяние, което впоследствие се окаже, че не е престъпление, а административно нарушение, прекъсва давността по чл. 34 ЗАНН. Докато продължава предварителното и съдебно производство за това деяние, давността по чл. 34 ЗАНН се спира.

В подкрепа на това тълкуване е и разпоредбата на чл. 33 ЗАНН, която забранява на административнонаказващите органи да образуват административнонаказателно производство, когато за същото деяние е възбудено наказателно преследване. Това означава, че започването или продължаването на административнонаказателното производство зависи от завършването на предварителното или съдебното производство. В тези случаи предвиденият едногодишен „давностен“ срок по чл. 34, ал. 1 ЗАНН за състоянието на акт, установяващ нарушението, е без значение, тъй като акт не се съставя - чл. 36, ал. 2 ЗАНН.

Същевременно, съгласно приетото в т.п. № 1/27.2.2015 г. препращането на чл. 11 ЗАНН е относно погасяването на наказателното преследване по давност предвид липсата на правна регламентация на абсолютната погасителна давност, като в чл. 82, ал. 3 ЗАНН е предвидена такава единствено относно изпълнителската давност /правото да се изпълни наложено наказание/, но не и на правото на компетентния орган да реализира правомощията си по административно-наказателното правоотношение /чл. 34, ал. 1 ЗАНН/. В чл. 34, ал. 1 ЗАНН липсва възможността за приложение на „абсолютна давност“, поради което се приема, че приложение следва да намери чл.81, ал.3, вр.чл.80, ал.1, т.5 НК.

Предвид цитираното настоящият състав намира, че по отношение на сроковете по чл. 34, ал. 1 НК /единствено за образуване на производство/, а не по принцип за погасяване на правомощието за наказателно преследване не следва да се прилага чл. 81, ал. 3 НК, вр. чл. 34, ал. 1 ЗАНН – така, както е сторено от СРС. Препращането на чл. 81, ал. 3 НК следва да се извърши единствено към чл. 80 НК и следва да е единствено относно сроковете за погасяване възможността на органа по принцип да реализира правомощията си. Настоящият състав не споделя изводите на СРС, че „при всички случаи не следва да се образува административно-наказателно производство ако е изтекла 1 г. и половина от извършване на нарушението“.

В подкрепа на това тълкуване е и разпоредбата на [чл.33 от ЗАНН](#), която забранява на административнонаказващите органи да образуват административнонаказателно производство, когато за същото деяние е възбудено наказателно преследване. Това означава, че започването или продължаването на административнонаказателното производство зависи от завършването на наказателното производство, вкл. начина, по който ще е завършено . В тези случаи предвиденият едногодишен давностен срок по [чл.34, ал.1 от ЗАНН](#) е без значение /арг. от [чл.36, ал.2 от ЗАНН](#)/; от значение би бил единствено абсолютния давностен срок по чл. 81, ал. 3, вр. чл. 80, ал. 1 НК.

Аргумент в подкрепа на тези изводи е и нормата на чл.36, ал.2 от ЗАНН, предвиждаща отклонение от принципното положение, че административно-наказателното

производство се образува със съставяне на АУАН. За да се приложи чл.36, ал.2 от ЗАНН, следва производството (наказателно) да е прекратено и да е препратено на наказващия орган. Именно от момента, в който събраните доказателства, имащи отношение към реализиране на административнонаказателна отговорност, бъдат изпратени и получени от административнонаказващия орган, започва да тече срокът, предвиден в чл.34, ал.3 от ЗАНН за осъществяване на административнонаказателната отговорност чрез издаване на наказателно постановление. Същевременно, на общо основание административно-наказващият орган следва да извърши проверка относно наличието на предпоставките на абсолютната давност.

Ето защо настоящият състав намира, че не следва да се извършва смесване със срока, на който жалбоподателят се позовава. Този срок не е такъв, който забранява образуване на административно-наказателно производство. Срокът от 4 г. и половина е приложим на основание чл. 11 ЗАНН, вр. чл. чл. 81, ал. 3 НК, предвиждащ че независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в чл. 80 НК, като за процесното наказание глоба/имуществена санкция, срокът по чл. 80 НК е три години. С изтичането на срок от четири години и половина, считано от извършване на нарушението следва да се приеме, че е изтекла абсолютната давност, предвидена в цитираните норми.

По отношение на началната дата, от която тече 1 г. срок по чл. 34, ал. 1 ЗАНН следва да се посочи, че нормата е ясна и не се нуждае от тълкуване – това е датата на извършване на нарушението.

По отношение приложение нормата на чл. 36, ал. 2 ЗАНН настоящият състав изцяло споделя изводите на СРС относно липса на идентичност между фактическия състав на деянието, за което е образувано наказателното производство и фактическия състав на административно-наказателното производство от гл.т. на субекта. Прокурорската проверка е била водена за престъпление, извършено от физическо лице, а в случая е санкционирано юридическо лице.

Съответно – съгласно чл. 36, ал. 2 ЗАНН, без приложен акт административнонаказателна преписка не се образува освен в случаите, когато производството е прекратено от съда или прокурора и е препратено на наказващия орган. След като е преценил, че отговорността следва да бъде реализирана спрямо друг правен субект - юридическо лице, контролният орган е следвало да състави АУАН, което е било сторено, тъй като спрямо това лице производството се образува за първи път едва със съставянето на акта. Съответно, от този момент то има процесуалните способности за защита в производството преди издаване на НП, като несъставянето на АУАН го лишава от всички тях и юридическото лице, сочено за нарушител, се запознава с фактите на обвинението едва с получаване на НП.

Предвид тези изводи обаче възниква въпросът относно началната дата на откриване на нарушителя, имаща значение за приложението на чл. 34, ал. 1 ЗАНН, която в случая следва да е към датата на препращането на преписката на компетентния орган. Същевременно обаче доколкото е изтекъл 1-г. срок от извършване на нарушението и доколкото редакцията на нормата на чл. 34, ал. 1 ЗАНН е от такъв характер/предвид съюза „или“, че наличието на една от двете предпоставки/изтичането на един от двата срока е достатъчна, за да се обоснове приложението ѝ, следва да се приеме, че е правилен и законосъобразен изводът на СРС в тази насока. Налице е изтекла една година от извършване на нарушението, поради което и не е следвало да се образува

административно-наказателно производство.

Предвид изложеното, касационната инстанция приема, че решението е следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото, съдът дължи произнасяне относно претендираните от ответника разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 2040 лв. съобразно представения списък с разноски, както и договор за правна помощ, удостоверяващ плащането им, както и по възражението за прекомерност.

Настоящият състав намира, че следва да се присъдят на ответника на основание чл. 143, ал. 2 АПК разноски, като намира за неоснователно възражението за прекомерност. На основание чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2, т. 3. Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения минималното възнаграждение следва да се определи /предвид наложената имуществена санкция от 25 000 лв./ както следва: 1300 лв. плюс 9 % за горницата над 10 000 лв. или 1300 плюс 1360 или общо 2650 лв.

Същевременно, извършените от процесуалния представител на ответника действия в това производство, както и фактическата и правна сложност на делото, не са от такъв характер, че да обусловят извод за присъждане под действително платения размер на адвокатското възнаграждение от 2040 лв., който е по-нисък от минимално определения размер съобразно цитираните по-горе норми.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд - София-град, X касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4029/05.09.2024 г., постановено по НАХД № 3737/2023 г. на СРС, НО, 1-ви с-в.

ОСЪЖДА Министерство на икономиката и индустрията **ДА ЗАПЛАТИ** на „Балкантел“ ООД, с ЕИК[ЕИК] разноски по делото в размер на 2040 лв.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове:1.

2.